

Câți creștini își mai doresc să fie... robii Domnului?

Gandul acesta sa fie in voi care era si in Hristos Iisus, care, Dumnezeu fiind in chip, n-a socotit o stirbire a fi El intocmai cu Dumnezeu, ci S-a desertat pe Sine, chip de rob luand, facandu-Se asemenea oamenilor, si la infatisare aflandu-se ca un om.

S-a smerit pe Sine, ascultator facandu-Se pana la moarte, si inca moarte pe cruce. Pentru aceea, si Dumnezeu L-a preainaltat si I-a daruit Lui nume, care este mai presus de orice nume; ca intru numele lui Iisus tot genunchiul sa se plece, al celor ceresti si al celor pamantesti si al celor de dedesubt. Si sa marturiseasca toata limba ca Domn este Iisus Hristos, intru slava lui Dumnezeu-Tatal" (Filipeni 2, 5-11).

Cati creștini isi mai doresc sa fie... robii Domnului ?!

Omul nu poate fi decat rob. Greu cuvânt pentru majoritatea dintre noi. Firea omului este roaba lui Dumnezeu, care a facut-o. Astfel, daca pana la cadere, omul nu putea fi rob decat unui singur Stapan, dupa cadere, lucrurile s-au schimbat, astfel incat, fiind inselat, omul a ajuns rob si diavolului.

Libertatea cea dintai il intarea pe om sa aleaga in mod natural binele, fara a simti vreo greutate, insa starea de dupa caderea in pacat, numita gresit tot "libertate", l-a aruncat pe acesta intr-o continua tensiune, resimtita cel mai evident in alegere dintre bine si rau.

Pana la cadere, omul avea inainte numai binele, putand astfel robi numai binelui, spre odihna si viata vesnica, insa dupa cadere, cand inaintea omului a aparut si raul, acesta a inceput sa aleaga pe cele inselatoare, in locul celor reale. Drept aceea, lupta omului in aceasta viata nu ar trebui sa se manifeste ca neincetata revolta si stradanie intre "a fi rob" si "a fi liber", ci in a se stradui sa fie rob cui trebuie. Iar odata dobandita robia catre Dumnezeu, omului i se va lumina mintea, spre a intelege cu adevarat ce inseamna libertatea. Robind lui Dumnezeu si traind pentru viata vesnica, omul va dobandi libertatea si va avea odihna in ea aici. Robind in schimb lui Satana si diavolilor, in ea de aici omul isi va distruge sanatatea sufleteasca si isi va amenaja iadul. O a treia robia nu exista.

Robia față de Sfânta Treime

Robia fata de Sfanta Treime ne adanceste personalitatea, unicitatea si puterea peste toata faptura. Sfintii, ca neintrecuti robi ai Domnului, au mers pe apa, au mutat munti, au vietuit langa animale salbatice, au inviat morti si au savarsit nenumarate minuni. Ce minunata robie! Noi inasa, sa nu ne dorim atat a face minunile sfintilor, cat mai ales a le urma credinta, faptele si nevoitele.

Mantuitorul nostru Iisus Hristos a luat "chip de rob, facandu-Se asemenea oamenilor, si la infatisare aflandu-se ca un om". El nu a fost rob, caci Dumnezeu fiind, deofiinta cu Tatal, nu avea cui sa robeasca, inasa, luand firea umana, in mod real, ne-a aratat noua ce inseamna a robi Domnului.

Iar aceasta robia fata de Dumnezeu inseamna a fi "ascultator pana la moarte".

"Prin respectul nemarginit purtat libertatii umane, ajungand pana la a le arata oamenilor doar fata frateasca a robului, plina de suferinta, si trupul fratesc plin de suferinta de pe Cruce, Mantuitorul Iisus Hristos trezeste in om credinta ca raspuns la dragoste; caci numai ochii credintei recunosc chipul lui Dumnezeu, sub chipul robului" (Vladimir Lossky).

Ce minunat infatiseaza Fericitul Augustin aceasta taina, cand zice: "Doamne, fa-ma robul Tau, ca sa fiu cu adevarat liber." Fiecare om alege cui slujeste in viata aceasta, pacatelor sau lui Dumnezeu. A fi robul lui Dumnezeu inseamna a dobandi cea mai puternica si autentica libertate. "Robul (stare sociala), care a fost chemat in Domnul, este un liberat al Domnului. Tot asa cel chemat liber este rob al lui Hristos. Cu pret ati fost cumparati. Nu va faceti robi oamenilor" (I Corinteni 7, 22-23).

"Domnul este Duh, si unde este Duhul Domnului, acolo este libertate" (II Corinteni 3, 17). "Stati deci tari in libertatea cu care Hristos ne-a facut liberi si nu va prindeti iarasi in jugul robiei" (Galateni 5, 1). "Traiti ca oamenii liberi, dar nu ca si cum ati avea libertatea drept acoperament al rautatii, ci ca robi ai lui Dumnezeu" (I Petru 2, 16). Postul, metaniile, milostenia, iertarea, rugaciunea, etc. toate acestea sunt porunci, iar cel ce implineste poruncile nu poate fi decat rob Celui care a dat poruncile. Astfel, postul ni se face o atat de frumoasa robie, o atat de dulce eliberare! Postind, noi ascultam porunca Mantuitorului si, facand ascultare, dobandim libertatea.

Toti dreptii si sfintii s-au numit pe ei "robi" ai lui Dumnezeu !

"Intoarce-Te, Doamne! Pana cand vei sta departe? Mangaie pe robii Tai! Cauta spre robii Tai si spre lucrurile Tale si indrepteaza pe fiii lor" (Psalm 89, 15, 18). "Adu-Ti aminte de robii Tai: Avraam, Isaac si Iacov, carora Te-ai jurat pe Tine Insuti" (Deuteronom 9, 27).

"Din ziua cand parintii vostri au iesit din pamantul Egiptului si pana in ziua aceasta am trimis la voi pe toti robii Mei (proorocii) si i-am trimis in fiecare zi disdimineata (Ieremia 7, 25). "Trimis-a Domnul la noi necontenit pe toti robii Sai prooroci si voi n-ati ascultat, nici v-ati plecat urechea ca sa-i ascultati" (Ieremia 25, 4). "Trimis-am la voi pe toti proorocii, robii Mei, i-am trimis dis-de-dimineata si am zis: Sa se intoarca fiecare de la calea lui cea rea si sa va indreptati purtarile, sa nu mergeti dupa alti dumnezei, ca sa le slujiti, si veti trai in pamantul acesta pe care l-am dat voua si parintilor vostri" (Ieremia 35, 15).

"Iar pe robii Tai nici dintii balaurilor celor veninosi nu i-au biruit, caci mila Ta a venit si i-a vindecat" (Intelepciunea lui Solomon 16, 10). "A venit vremea ca sa fie judecati, si sa rasplatesti pe robii Tai, pe prooroci si pe sfinti si pe cei ce se tem de numele Tau, pe cei mici si pe cei mari, si sa pierzi pe cei ce prapadesc pamantul" (Apocalipsa 11, 18).

Robia față de Satana

Robia fata de Satana si de diavoli lui ne distruge personalitatea, ne dezbină interior si exterior, ne arunca in neincetate conflicte cu semenii si cu faptura, pierzandu-ne identitatea, odihna si libertatea atat in viata aceasta, cat si in cea vesnica.

O parte dintre ingerii cei buni au ajuns diavoli tocmai pentru ca au incetat de a mai fi robi lui Dumnezeu, iar cum alta cale nu exista atunci, au ajunsi robi lor insisi, chinandu-se vesnic.

Astfel, diavolul ne dispretuieste profund, singurul motiv al incapatanarii lui de a ne pierde fiind nu atat interesul lui fata de noi, cat ura lui fata de Dumnezeu, fata de Izvorul tuturor bunatatilor. Iar cea mai dureroasa "lovitura" pe care diavolul i-o poate da lui Dumnezeu (singura cred) este aceea de a-i pierde faptura mult iubita, omul.

Cand omul ajunge rob lui Satana, intreaga faptura ii devine potrivnica (hrana, conditiile meteorologice, animalele, etc), aratand prin aceasta iesirea lui din fire, din ordinea fireasca a lucrurilor. Intreaga faptura se revolta asupra marilor pacatosi, fiind oricand gata sa ii sfasie, daca nu ar tine-o Dumnezeu in frau, pana la Judecata, cand si ea va avea un cuvânt de acuzare impotriva lor.

Robul și roaba Domnului!

Prilej de intristare mi s-a facut participarea la cateva slujbe, savarsite in unele biserici de parohie.

Astfel, in Sfanta Taina a Cununii, cand preotul ridica cununile, spre a le aseza pe capetele mirilor, el ar trebui sa rosteasca: "Se cununa robul lui Dumnezeu Ion, cu roaba lui Dumnezeu Maria, in numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh."

Din pacate, au fost momente in care nu am auzit aceste cuvinte, ci pe acestea: "Se cununa credinciosul lui Dumnezeu Ion, cu credincioasa lui Dumnezeu Maria, in numele..." Sau, si mai rau, daca poate fi vorba aici de un rau mai mare si unul mai mic: "Se cununa Ion, cu Maria, in numele..."

Oare ne este rusine de a ne mai numi "robii Domnului" ?! In cadrul Sfintei Liturghii, in momentul impartasirii, preotul este dator sa spuna: "Se impartasesc robul/roaba lui Dumnezeu..." Daca si aici am inlocui cuvintele, dupa bunul nostru plac si dupa mintea noastra din ce in ce mai intunecata, unde am ajunge? Oare nu la a-L robi noi pe Dumnezeu, ca doar suntem in stare?

Greutatea de a nu ne mai vedea stapani si conducatori, ci robi si slujitori, sa ne arate cat de mult mai avem pana la a putea fi vrednici de numele de creștini. Bunul Dumnezeu sa ne dea sa gandim toti la fel, dorind din toata inima sa ii fim robi, spre eliberarea de toate patimile lumii si spre dobandirea vietii celei vesnice.

Teodor Danalache

Cine se adună se aseamănă

Nu exista stare pe loc a omului. Atat trupește, cat si sufleteste, omul se schimba neincetat. Sufleteste, se curat este sau se murdarește neincetat, iar trupește isi pastreaza sanatatea sau se imbolnavește treptat. Cu fiec zi trecuta, omul se infrumusețeaza sau se uratește. Tineretea nu este neaparat frumoasa, iar batranetea nu este neaparat urata. Adesea intalnim tineri urati si batrani frumosi. Omul nu poate ramane deci neschimbat !

Aceste schimbari au loc atat in locuirea impreuna cu altii, cat si in petrecerea in singuratate. Numai ca, in singuratate stand, omul vietuieste mai mult cu Dumnezeu, decat cu oamenii, lucru ce duce la o asemanare tot mai mare a omului cu Cel Bun. In singuratate inasa nu ajung sa vietuiasca inasa decat numai o parte dintre noi, in mare parte calugari. Cat despre restul dintre noi, locuirea la un loc, impreuna cu ceilalti, nu poate fi ocolita.

Dumnezeu ne-a creat pentru comuniune. Orice am face, nu putem anula tendinta de comuniune, atat de adanc sadita in fiinta noastra. Fiecare om are nevoie deci de un altul, cat de cat asemanator lui, care sa il sprijine in ceea ce gandeste, dorește si face.

Frumos rosteste romanul, zicand: "Cine se aseamana se aduna." Si nu este oare asa?! Nimeni nu poate sta langa un altul complet diferit de el; trebuie sa existe o catusi de mica asemanare intre cei doi. Trebuie sa aiba loc un schimb de lucruri noi, intre oameni, inasa numai pornind de la o baza comuna. In baza unor lucruri comune, se poate ajunge la o tot mai mare asemanare.

Imi vine in minte o alta vorba, rostita inasa in același sens: "Spune-mi ce prieteni ai, ca sa iti spun cine esti." Nu pot sta la un loc, pentru o vreme mai indelungata, oameni complet diferiti. Prietenii de lunga durata se leaga intotdeauna intre oameni asemanatori.

Creștinii se aduna intotdeauna, atat in biserica, cat si in

afara ei, pornind de la o baza comuna, anume de la "un Domn, o credinta si un botez" (Efeseni 4,5). De la acestea pornesc nenumarate asemanari. Un creștin nu se va aduna decat ocazional, acasa sau la plimbare, cu un ateu sau cu un pagan. Nu cred ca sfintii ne-au indemnat sa fugim de cei rai; cu toate acestea, "prietenii rele strica obiceiurile bune".

Alcoolicii se aduna si ei. Un alcoolic nu va putea sta numai langa oameni care nu beau. Un alcoolic are nevoie de prieteni asemanatori lui, spre a vedea ca nu este singurul aflat in acea stare si pentru a cauta justificare si indreptare a multor fapte.

Hotii se aduna si ei. Un hot nu va putea sta numai langa oameni cinstiti. Unul ca acesta fie se va izola cat mai mult, neavand incredere in nimeni, fie isi va face prieteni asemenea lui, spre a se ajuta reciproc, in toate cele puse la cale, cu viclesug.

Barfitorii se aduna si ei. Un barfitor nu va putea sta numai langa oameni care fug de barfe. Unul ca acesta are nevoie de oameni insetati de a afla lucruri tainice si secrete, desfatandu-se parca de pe urma aflarii lor. Daca se va intampla sa ajunga langa un creștin, care nu dorește sa auda despre pacatele sau faptele ascunse ale celorlalti, barfitorului ii va fi foarte greu sa taca, stand ca pe ghimpi.

Dar si cine se aduna, se aseamana ! Odata "adunati" la un loc, oamenii incep sa se asemane din ce in ce mai mult. Stai langa un sfânt si te vei indrepta, stai langa un indiferent si vei ajunge delasator, stai langa un fricos si te vei infricos, stai langa un curajos si te vei intari. Daca se intampla sa ajungi sa vietuiesti intr-un loc unde nu poti gasi un om odihnitor sau linistit, deci cand nu ai de ales langa cine sa te asezi, mai bine nu alegi. In acest sens, cum ca este riscant sa te unesti si sa te deschizi in fata cui nu trebuie, Sfantul Serafim de Sarov spunea ca "abia de vei gasi un om dintr-o mie, caruia sa ii poti deschide inima". Decat sa te aduni cu oameni care te trag in jos (nefiind suficient de intarit in viata duhovniceasca), mai bine ramai sin-

gur si iti duci singur luptele si ispitele, care altfel mai mult s-ar intari. Dar nu lasa Domnul pe creștin fara un sprijin venit prin aproapele: o ruda, o vecina, un coleg de serviciu, un angajat, un om de rand, un prieten aparut ad-hoc, etc. Fa-te deci prieten cu cel ce are frica de Dumnezeu, ca sa iti fie si tie frica de Dumnezeu, caci langa cel credincios vei deveni credincios, iar langa cel netrebnic, te vei netrebnic. Adesea, paznicii si puscariii nu prea se diferentiaza, in comportament si infatisare.

Mi-a fost dat sa stau aproape de preoti langa care am ajuns indiferent, precum mi-a fost dat sa ajung aproape de preoti langa care sa nu pot face fata ravnei si dorintei de indreptare. In amandoua cazurile, eu eram acelasi neputincios; diferea inasa numai compania. Sfintii au dat naste adesea la ucenici sfinti care, la randul lor, au nascut iarasi sfinti.

Mi se pare uimitor cum pana si animalele ajung sa se asemane cu stapanii lor. Pana astazi mi-a fost dat sa intru prin multe case, drept pentru care am intalnit multi caini, pisici, papagali, etc. Nu de putine ori aceste animale imprumutaseră comportamentul stapanilor. Caini din rase feroase, inasa foarte blanzi, precum si caini micuti de tot, dar rai pana peste. La fel si cu celelalte animale. Cand stapanul era frumos si linistit, animalul era si el normal; cand inasa stapanul era obosit sufleteste, incrunat si macinat, atunci si animalele erau aprinse si agitate. Este usor de inteles de ce.

Odata adunati la un loc, oamenii incep sa se asemane intre ei, atat sufleteste, cat si trupește. Cata putere are vietuirea impreuna a oamenilor, daca aceasta ajunge sa se vada pana si in trup. Ma gandesc aici, in mod special, la cei casatoriti. Adesea, cei casatoriti sunt intrebati, de persoane care nu stiu nimic despre ei: "Sunteti frati?" Aceasta am aflat-o de la mai multi apropiati, carora, de-a lungul vietii, li s-a pus aceasta intrebare.

Dumnezeu ne-a creat pentru comuniune.

Deci, cu cine ne vom aduna, cu acela ne vom asemana.